رسول الله صلی الله علیه و سلم در حالی که کف دستم بین دو کف دستانش بود، آنچنان به من تشهد آموخت که سوره‌ای از قرآن می‌آموخت

از ابن مسعود رضی الله عنه روایت است که گفت: رسول الله صلی الله علیه و سلم در حالی که کف دستم بین دو کف دستانش بود، آنچنان به من تشهد آموخت که سوره‌ای از قرآن می‌آموخت. [به این ترتیب:] «التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلاَمُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلاَمُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ». و در روایتی آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِنَّ اللهَ هُوَ السَّلَامُ، فَإِذَا قَعَدَ أَحَدُكُمْ فِي الصَّلَاةِ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، فَإِذَا قَالَهَا أَصَابَتْ كُلَّ عَبْدٍ لِلَّهِ صَالِحٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنَ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ» یعنی: «همانا الله خود سلام است [بنابراین نگویید سلام بر الله] هرگاه کسی برای خواندن تحیات در نمازش نشست، باید چنین بگوید: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللهِ الصَّالِحِينَ، که اگر چنین گوید، در واقع [سلامش] به هر بندهٔ صالحی که در آسمان و زمین است و شهادت داده که معبودی جز الله نیست و محمد بنده و فرستادهٔ اوست، رسیده است، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، یعنی: شهادت می دهم که معبودی جز الله نیست و شهادت می دهم که محمد بنده و فرستاده اوست.سپس هر درخواستی که دارد برگزیند [و در دعای پس از تشهد بگوید]».

[صحیح] [متفق علیه]

پیامبر صلی الله علیه وسلم تشهدی که در نماز گفته می‌شود را به ابن مسعود یاد داد، در حالی که دست او در دستانش بود تا آنکه توجه ابن مسعود به او باشد، همانگونه که سوره‌ای از قرآن را به او یاد می‌داد و این نشان دهندهٔ توجه پیامبر صلی الله علیه وسلم و اهتمام او به تشهد از نظر لفظ و معنا بود. ایشان فرمودند: «التَّحِيَّات لله»: تحیات یعنی هر سخن یا گفتاری که دال بر بزرگداشت باشد؛ همهٔ این بزرگداشت‌ها شایستهٔ الله عزوجل است. «الصَّلَوَاتُ»: همان نماز معروف است که فرض و نفل آن برای الله تعالی است. «الطَّيِّبَاتُ»: گفتارها و کرداردها و اوصاف پاکی است که دال بر کمال است؛ همهٔ اینها شایستهٔ الله تعالی است. «السلام عليك أيها النبي ورحمة الله وبركاته»: این دعایی است برای ایشان برای سلامت از هر آفت و امر ناپسند و افزونی از هر خیر. «السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين»: دعایی است برای سلامت نمازگزار و هر بندهٔ نیکوکاری در آسمان و زمین. «أشهد أن لا إله إلا الله»: یعنی به قطع اقرار می‌کنم که معبودی به حق نیست جز الله. «وأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ ورسولُهُ»: به بندگی ایشان و اینکه آخرین پیامبر هستند معترفم. سپس پیامبر صلی الله علیه وسلم نمازگزار را تشویق نموده‌اند که از میان دعاها هر آنچه می‌خواهد برگزیند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/prs/show/3096